

Arrest

nr. 161 714 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ABOULAKIL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2015 meldt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Mechelen teneinde informatie in te winnen omtrent zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw F.T. M.P. die nog steeds gehuwd is met de heer B.L.

Verzoeker legt een paspoort voor voorzien van een Frans visum C voor kort verblijf, afgeleverd op 11 januari 2013, geldig voor binnenkomst tussen 18 januari 2013 en 17 april 2013/2018.

Er werd vervolgens een e-mail gestuurd naar de Franse autoriteiten met de vraag of verzoeker bij hen gekend is. De Franse autoriteiten antwoordden per e-mail van 28 augustus 2015 als volgt: “*MR. Mahi est totalement Inconnu du fichier nationale des étrangers et du système VISABIO en consulation.*” (vrije vertaling : de heer M. is geheel onbekend in het Nationale vreemdelingenbestand en in de VISABIO databank).

Er werd een meldingsfiche opgesteld van het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw F.T. M.P. en er werd een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 31 oktober 2015 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, nadat hij werd staande gehouden wegens verdachte handelingen. Hij legde zijn paspoort voor voorzien van het Franse visum. De politie te Mechelen stelde vast dat geldigheidsdatum werd vervalst. De initiële einddatum voor binnenkomst tot 17 april 2013 werd veranderd naar 17 april 2018.

Op 31 oktober 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, onder een bijlage 13.

Eveneens op 31 oktober 2015 werd aan verzoeker, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 4 jaar. Dit betreft thans de bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

“Aan de heer:

A Monsieur :

Naam/nom: M.

Voornaam/prénom: B.

Geboortedatum/date de naissance: (...) 1974

Geboorteplaats/lieu de naissance: B

Nationaliteit/nationalité: Marokko / marocaine

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 31/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. /

La décision d'éloignement du 31/10/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.

• REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(...).

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PVnrME,21,L8,025629/2015 van de politie van MEW

Betrokkene gebruikte een vervalst visum in zijn huwelijkdossier.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik een vervalst visum voor huwelijkdossier.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

(...)

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée parce que: ' v

1 ° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;

(...).

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux et usage de faux

PV n°ME.21 .L8.025629/2015 de la police de MEWI.

L'intéressé a utilisé un document falsifié (visa) lors de son dossier mariage.

L'intéressé a tenté de tromper l'Etat Belge. Lors de son dossier mariage, l'intéressé a utilisé un visa falsifié.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de quatre, parce que:

Article 74/11, §1, alinéa 3 de la Loi du 15/12/1980:

(...)

le/la ressortissant(e) d'un pays tiers veut conclure un mariage afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

L'intéressé a introduit un dossier mariage avec une ressortissante belge avec un visa falsifié. De plus, son intention de mariage légale ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. On peut donc en conclure qu'un retour au Maroc ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et a tenter de conclure un mariage afin d'être admis au séjour. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et les tentatives de fraude avérées de l'intéressé, une interdiction d'entrée de 4 ans n'est pas disproportionnée.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van het hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending artikel 8 EVRM:

Geschonden bepalingen en bespreking: Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexes dd. 31.10.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. injiné). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In casu is de bestreden beslissing van 31.10.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28S99 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE Partij

Verwerende partij legt verzoeker een inreisverbod op dat gestoeld is op de artikelen 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet en 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De duur van het inreisverbod dat verwerende partij oplegt is ingegeven door volgende overwegingen:

Verzoeker zou op heterdaad betrappt zijn geweest voor valsheid in geschriften en gebruik.

Verzoeker zou een vervalst visum gebruikt hebben in zijn huwelijksdossier;

Verzoeker zou geprobeerd hebben om de Belgische Staat te misleiden door gebruik te maken van een vervalst visum voor het huwelijksdossier.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 4 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

'omdat betrokkene een huwelijksdossier indiende met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoud. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.'

Het feit dat verzoeker kan terugkeren naar Marokko en zijn terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt allermindst een inreisverbod van 4 jaar.

Tevens stelt men dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een vervalst visum.

Verzoeker heeft oprecht gesteld dat het visum niet vervalst is en hij voornoemde visum heeft verkregen bij de Franse Ambassade te Marokko.

Uit de bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid waarom men uitgaat van een vervalst visum. Welk onderzoek heeft hiertoe geleid?

Verzoeker werd geïntercepteerd door de politiediensten MEWI. Na zijn verhoor werd hem medegedeeld dat het visum waarover hij beschikt vervalst is en zijn reispas zal worden ingehouden.

Verzoeker viel compleet uit de lucht en stelt tot op vandaag dat zijn reispas én visum authentiek zijn. Verzoeker heeft ruim 4 jaar een relatie met Mevrouw T.F.

Voorvoemde weerlegt dan ook terecht het gegeven van verweerder dat verzoeker slechts een huwelijk, een partnerschap of een adoptie heeft aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als de veronderstelling van fraude (zonder enig echte veroordeling) de bestreden beslissing moet dragen zonder dat er een veroordeling is door een rechtbank, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede, derde lid en het vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van driejaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien de onderdaan van een derde landfraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hoorplicht

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van vier jaar op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij diende tijdens de bestuurlijke fase aan verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoeker voor zijn belangen kon opkomen. Enkel in dat geval zou verwerende partij met voldoende kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze tot een juridisch correcte oordeel komen.

De informatie die verzoeker zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/ of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Motivering

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 4 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van vier jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoeker en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofde van verzoeker een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben.

Het inreisverbod zal tot gevolg dat hij voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren en ook zijn partner en tevens toekomstige echtgenote (mevrouw T.F.) zal kunnen zien.

Verwerende partij meldt in de bestreden beslissing niet wanneer de feiten gepleegd werden. De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder enig onderzoek naar de familiale en sociale situatie van verzoeker.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 4 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden”.

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt dat niet gemotiveerd zou zijn waarom een inreisverbod voor de duur van 4 jaar werd opgelegd. Er zou bovendien geen rekening zijn gehouden met , de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval en er zou geen onderzoek zijn gevoerd naar zijn familiale en sociale situatie. Verzoeker zou reeds 4 jaar een relatie hebben met mevrouw F. Hij vervolgt dat dat zijn visum niet vervalst zou zijn, nu hij het verkregen zou hebben bij de Franse ambassade. Verzoeker betoogt tot slot dat hem niet de mogelijkheid werd geboden zijn standpunt uiteen te zetten. Hij stelt dat de informatie die hij zou hebben meegedeeld, zeker een invloed zou hebben gehad (de duur van) het inreisverbod. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog feitelijk grondslag mist, daar waar hij stelt dat de motiveringsplicht geschonden is, dat niet gemotiveerd zou zijn omtrent de duur van het inreisverbod en geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn geval. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd: "Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik. PVnr. ME.21.L8.025629/201S van de politie van MEWI Betrokkene gebruikte een vervalst visum in zijn huwelijksdossier. Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik (gemaakt van) een vervalst visum voor zijn huwelijksdossier. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van vierjaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinéa van de wet 15/12/1980 heeft:

(...) de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We

kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel." De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de rechtsgrond op basis waarvan zij werd genomen, zijnde artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en derde lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)

2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : (...) 20 de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden." Nu verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en hij door zijn gedrag wordt geacht te openbare orde te kunnen schaden werd hij bevolen het grondgebied te verlaten. Nu er een risico bestaat op onderduiken . en hij een gevaar vormt voor de openbare orde werd hij bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Aangezien aan verzoeker geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, gaat het bevel gepaard met een inreisverbod. De duur van het inreisverbod wordt eveneens gemotiveerd. Er wordt gesteld dat de maximale termijn van het tweede lid van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet gebracht wordt op 4 jaar, omdat verzoeker een huwelijk of een partnerschap heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf. Verzoeker heeft een huwelijksdossier ingediend met een Belgische onderdaan. Hij maakte hierbij gebruik van een vervalst Frans visum. Gelet op voorgaande elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Verzoeker betwist gebruikt te hebben gemaakt van een vals visum en stelt dat hij het visum verkregen heeft van de Franse ambassade. Terwijl uit het administratief dossier blijkt dat, nadat verzoeker zijn paspoort en visum had voorgelegd naar aanleiding van het "indienden van zijn huwelijksdossier" bij de Stad Mechelen, een e-mail werd gestuurd naar de Franse autoriteiten met de vraag of verzoeker bij hen gekend is. De Franse autoriteiten antwoordden per e-mail van 28 augustus 2015 als volgt: "MR. M. est totalement inconnu du fichier nationale des étrangers et du système VISABIO en consultation. » (vrije vertaling : de heer M. is geheel onbekend in het Nationale vreemdelingenbestand en in het VISABIO databank") Niet alleen is verzoeker geenszins gekend in de bestanden van de Franse autoriteiten, bovendien stelde de politie van Mechelen vast dat het visum vervalst is. Uit het administratief verslag illegaal verblijf blijkt het volgende : "In het paspoort stellen wij een VISA-sticker vast, dat geldig is van 18/01/2013 tot 17/04/2018. Wij merken op dat de einddatum vervalst lijkt te zijn, dat initieel 17/04/2013 veranderd werd naar 17/04/2018. Wij spreken M. hierover aan, doch deze ontkent dit gedaan te hebben. Hij zegt ons dat de visa-sticker geldig is tot 17/04/2013" Uit het kopie van het visum dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de initiële einddatum 17/04/2013 veranderd werd naar 17/04/2018. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering als zou hij het voornoemd visum verkregen bij de Franse ambassade te Marokko en dat het authentiek zou zijn. Met die ongestaafde bewering doet hij echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich vervolgens tot een ongestaafde bewering als zou hij reeds 4 jaar een relatie hebben met mevrouw F., terwijl hij dienaangaande geen enkel stuk voorlegt en er bovendien dient te worden vastgesteld dat uit het rijksregister blijkt dat zijn voorgehouden partner nog steeds getrouwd is met de heer B. L. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande nog gesteld dat zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf en dat er aldus geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verzoeker laat die motieven geheel onbesproken en toont derhalve niet aan als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing zijn gekomen. Verzoeker haalt tot slot geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Hij beperkt zich immers in vage termen het volgende te poneren: "De informatie die verzoeker zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod." Hij specificeert hierbij geenszins welke elementen hij had kunnen doen gelden. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80) . Verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Terwijl nog dient te worden opgemerkt dat uit het administratief verslag zwartwerk

blijkt dat verzoeker weldegelijk gehoord werd. Hij verklaarde op 31 oktober 2015 in België te verblijven sedert 6 maanden, verloofd te zijn met mevrouw F., naar België te zijn gekomen om met haar te trouwen, drie jaar in Frankrijk te hebben verbleven en daar te hebben gewerkt als masseur. Verzoeker werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87) Uit bovenstaande volgt bovendien dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende vier jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan. Hij toont niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten een inreisverbod voor de duur van vier jaar op te leggen. Met zijn uiteenzetting toont hij evenmin aan als zou verwerende partij hebben nagelaten rekening te houden met bepaalde specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval en gaat hij dienaangaande voorbij aan de motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt derhalve aangetoond. De geldende regelgeving werd geëerbiedigd, de motivering van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving en er wordt niet aangetoond als zou de bestreden beslissing gebaseerd zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt de door hem voorgehouden schending niet aannemelijk maakt. Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn betoog in diens inleidend verzoekschrift aanvangt met een omstandige doch louter theoretische bespreking van de rechtsregels waarvan hij de schending aanvoert.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om enerzijds te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod en anderzijds te besluiten tot een duur van vier jaar:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV nr ME,21,L8,025629/2015 van de politie van MEW.

Betrokkene gebruikte een vervalst visum In zijn huwelijksdossier.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik een vervalst visum voor huwelijksdossier.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze

elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel”.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.4. Inzake de materiële motiveringsplicht voert verzoeker aan dat het feit dat hij kan terugkeren naar Marokko en zijn terugkeer geen schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, geen inreisverbod van vier jaar rechtvaardigt. Inzake het vervalst visum stelt verzoeker dat niet kan worden afgeleid uit welk onderzoek men ervan uitgaat dat het visum vervalst is, toen de politie hem meedeelde dat het visum vervalst was, viel hij uit de lucht. Bovendien werd verzoeker niet veroordeeld door een rechtbank omwille van de vermeende fraude aangaande de vervalsing van zijn visum en de fraude met het vervalste visum in zijn huwelijksdossier. Verzoeker meent dat het feit dat hij al vier jaren een relatie heeft met T.F. volstaat om te weerleggen dat hij slechts een partnerschap heeft aangegaan om een verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker stelt dat de beslissing disproportioneel is ten aanzien van wat hem verweten wordt, de bestreden beslissing huldigt geen rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en zijn persoonlijk belang als individu. Volgens verzoeker werd bij de duur van het inreisverbod dan ook geen rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak.

2.3.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid en artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De motieven van de bestreden beslissing inzake de duur van het inreisverbod luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

(...)

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

2.3.6. De loutere bewering van verzoeker dat het feit dat hij kan terugkeren naar Marokko en zijn terugkeer geen schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, geen inreisverbod van vier jaar rechtvaardigt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan in welk opzicht dit motief zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

2.3.7. Inzake het visum van verzoeker wordt het volgende opgemerkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 7 augustus 2015 heeft gemeld bij het gemeentebestuur te Mechelen teneinde informatie in te winnen omtrent zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw F.T. die evenwel, minstens toen, nog steeds gehuwd was met de heer B.L. Verzoeker legde hierbij een paspoort neer voorzien van een Frans visum. De Franse autoriteiten werden vervolgens geraadpleegd met de vraag of verzoeker bij hen gekend is. Per e-mail van 28 augustus 2015 repliceerden de Franse autoriteiten als volgt: “*MR. Mahi est totalement Inconnu du fichier nationale des étrangers et du système VISABIO en consulation.*” (vrije vertaling : de heer M. is geheel onbekend in het Nationale vreemdelingenbestand en in de VISABIO databank).

Hierop werd een meldingsfiche opgesteld van het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw F.T. en er werd een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk. Vervolgens werd verzoeker op 31 oktober 2015 aangetroffen in illegaal verblijf, nadat hij werd staande gehouden wegens verdachte handelingen. Hij legde zijn paspoort voorzien van het Franse visum voor. De politie te Mechelen stelde vast dat de geldigheidsdatum werd vervalst. De initiële einddatum voor binnenkomst voor 17 april 2013 werd veranderd naar 17 april 2018. Een en ander werd geverbaliseerd en dit blijkt ook uit een administratief verslag van de politie opgesteld op 31 oktober 2015. Verzoeker gebruikte tevens dit vervalst visum in zijn huwelijksdossier in het kader van zijn geplande aanvraag in toepassing van artikel 40 en verder van de vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het e-mailverkeer van de burgerlijke stand van de stad Mechelen, dat tevens in het administratief dossier gevoegd zit.

De Raad wijst er op dat in zoverre verzoeker beweert in diens inleidend verzoekschrift dat het visum wel degelijk authentiek en dus niet vervalst is, dit tegengesproken wordt door de vaststellingen gemaakt door de politieambtenaren alsook door het contact met de Franse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeker totaal niet gekend is aldaar.

Verzoeker toont niet aan dat hij een gerechtelijke procedure zou hebben opgestart ten einde de valsheid of onjuistheid van de vaststellingen in het PV aan te klagen. Zodoende worden de vaststellingen gemaakt door de bij wet bevoegde agenten van politie aangenomen als zijnde feitelijk correct. Er zijn aan de Raad na nazicht van het administratief dossier geen gegevens bekend die onverenigbaar zijn met deze vaststellingen, noch slaagt verzoeker er in enige elementen of stukken aan te voeren dewelke zijn bewering als zou het visum authentiek zijn, onderbouwen. Verzoekers betwisting ter zake gaat dan ook niet verder dan diens loutere ongestaafde andersluidende stellingname. Nu ook de Franse overheid aangegeven heeft dat verzoeker niet gekend is in hun visasysteem, de VISABIO-databank, kan er evenwel geen enkele twijfel bestaan over de valsheid van het visum. Dit motief steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

2.3.8. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij al vier jaren een relatie heeft met T.F. volstaat om te weerleggen dat hij geen partnerschap heeft aangegaan enkel om een verblijfsrecht te verkrijgen, dient te worden vastgesteld dat de loutere bewering dat zijn relatie oprecht is, geen afbreuk doet aan het feit dat een onderzoek werd gestart naar een schijnhuwelijk, dat zijn partner nog steeds met iemand anders gehuwd is en dat verzoeker een vals visum heeft voorgelegd in het kader van zijn huwelijksdossier. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat de motieven in dit verband foutief zijn of kennelijk onredelijk.

2.3.9. Waar verzoeker stelt dat de beslissing disproportioneel is, wordt opgemerkt dat hierover het volgende wordt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

(...)

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat voor de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Deze steunen op de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier. Door louter te beweren dat er geen rekening werd gehouden met zijn belangen en dat dit disproportioneel is, toont verzoeker niet aan dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op deze analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of foutieve kwalificering van de feiten, tevens werd een grondig onderzoek gevoerd op grond van alle elementen die verzoekers zaak daadwerkelijk kenmerken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.10. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker betoogt dat hij diende te worden gehoord alvorens hem een inreisverbod werd opgelegd. Hij stelt dat *“de informatie die verzoeker zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod”*.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek

aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, 3de lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt *in casu* in dat aan verzoeker gedurende vier jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van vier jaar opgelegd op grond van het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het inreisverbod wordt verder gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker middels de vervalsing van zijn visum getracht heeft de Belgische overheid te misleiden.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de

gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Eventuele uitzonderingsgevallen waarbij - in weerwil van het voldaan zijn aan de hierboven geschetste cumulatieve vereisten - de hoorplicht geen toepassing vindt, zijn *in casu* niet aan de orde. Zo betreft het opgelegde inreisverbod geen beslissing die is genomen in toepassing van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij (RvS 15 december 2015, nr. 233 257) en is het evenmin een beslissing die is genomen in antwoord op een aanvraag vanwege verzoeker zelf.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege verzoeker daartoe (*cf.* RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan de beslissing waarbij hem een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod.

In casu blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker voorafgaand specifiek gehoord werd in het kader van de aflevering van het inreisverbod.

De vraag rijst evenwel of de omstandigheid dat hij vooraf werd gehoord een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kon zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van vier jaar. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift zeer algemeen stelt dat “*de informatie die verzoeker zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod*”.

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers relatie met een Belgische onderdaan en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoeker specificeert niet welke elementen hij specifiek had kunnen doen gelden. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (*cf.* HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31. HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod, terwijl hij niet aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris

had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het inreisverbod of de duur ervan. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan *in casu* niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.3.11. Ten slotte voert verzoeker aan dat niet wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, dat geen rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden en dat het inreisverbod als gevolg zal hebben dat hij voor een lange periode niet naar België of de Schengenzone zal kunnen terugkeer en zijn partner en toekomstige echtgenote niet zal kunnen zien.

Zoals reeds gesteld wordt het volgende gemotiveerd over de duur van het inreisverbod:

“Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

(...)

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en herhaaldelijk geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de pogingen tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Ingevolge artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de vreemdelingenwet kan de gemachtigde beslissen de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar te brengen indien de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. Hieraan wordt in de bestreden beslissing toegevoegd dat verzoeker een huwelijksdossier indiende met een Belgische onderdaan en dat hij geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden.

Hieruit blijkt dat wel werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod en dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Dat dit niet tot het door verzoeker gewenste resultaat heeft geleid, brengt niet mee dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen en desgevallend daarna een aanvraag voor een visum gezinshereniging kan indienen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad wijst er op dat door het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, de toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet mogelijk was en dat verzoeker middels het plegen van valsheid in geschrifte betreffende zijn visum en door dit document te gebruiken in zijn huwelijksdossier met een Belgische onderdaan, de rechtmatige toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de vreemdelingenwet heeft mogelijk gemaakt en zodoende zich niet dienstig kan beroepen op een geschonden rechtszekerheid ten aanzien van zijn persoon.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen in welk opzicht hij dit beginsel geschonden acht.

3.2.13. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM maar laat na om uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET